

Categoria B

PASSAT, PRESENT I FUTUR

Un dia com un altre de maig a les onze del matí.

En aquell precís instant, en creuar la porta blanca de la casa número quatre del barri de Pedralbes de Barcelona, deixava enrere el meu passat per formar part d'una prestigiosa família catalana. Els veïns no paraven de recordar-me la sort que tenia; que els meus pares adoptius es podrien permetre comprar-me qualsevol caprici que desitgés. El món em somreia i em cantava cançons a cau d'orella, però jo no li mostrava cap mena d'agraïment: per mi era el mateix una família multimilionària que una que visqués a sota un pont. I és que el que realment volia, els meus nous pares no m'ho podien comprar ni amb la quantitat més gran de diners del món: em delia per saber qui eren els meus pares biològics i anhelava per ser la causa del somriure d'alguna persona, per insignificant que fos.

Els dies van anar passant i la família Calafell resultà sorprendre'm. Realment les primeres impressions enganyen. En Jordi, el senyor Calafell, jeia cada tarda a la butaca del seu despatx amb la pipa de fusta de cirerer i m'explicava tota mena d'històries: anècdotes dels seus germans, l'experiència de l'avi a la guerra civil, com va conèixer la seva dona (és a dir, la meua mare)...

La Rosa, la senyora Fortuny, se'n cuidava de donar-me tot l'amor que no havia rebut durant els llargs anys d'orfenat i de visites a cases impresentables. A part d'això, cuinava uns pastissos que estaven per llepar-se'n els dits.

No obstant això, la gran satisfacció per l'èxit d'adaptació amb la meua nova família, en Pere, el fill dels Calafell i Fortuny, s'ocupava d'interpretar tots els papers que un germà gran de 16 anys faria: manar-me com si fos el meu pare, canviar de lloc les meves coses, deixar desordenat el lavabo que havíem de compartir... Malgrat tot, tenia la certesa que en el fons era un bon noi, i que s'alegrava de tenir per fi la germana petita que sempre havia demanat.

Dijous 24 de juliol.

Feia una calor exuberant, de manera que els meus nous pares van creure oportú anar a fer una petita visita a un poblet rural anomenat Sant Hilari Sacalm, on ja havien estat altres vegades. Així doncs, tota la família Calafell i Fortuny ens trobàvem a La Vila de les Cent Fonts al cap de dues hores. Ens vam instal·lar a l'hotel Vilar Rural, als afores del poblat. Després d'allotjar-nos vam baixar a la piscina a relaxar-nos. Tanmateix, al cap d'un parell d'hores estava cansada de prendre el sol i no fer res.

- Per què no jugues amb en Pere a les pales?- em proposà la mare

- Em sembla que està ocupat parlant amb aquelles noies d'allà...- vaig respondre mirant-lo

amb perspicàcia.- Puc anar a veure les oques?

- Està bé però recorda que d'aquí a una hora anem a dinar.

Un cop davant dels animalons, vaig veure que més avall començava la verda vegetació. Una curiositat desmesurada em va inclinar a endinsar-me a les profunditats del bosc. Després de caminar durant una estona, darrere d'uns matolls, vaig descobrir un cau més gran de l'habitual. En voler mirar si descobria algun animal indefens, vaig rrelliscar caient a dins del refugi. No donava crèdit al que veia. Em vaig haver fregar els ulls per comprovar que no em trobava a dins d'un somni. Una mena de pantalla virtual es mostrava davant meu amb una nota escrita a mà al costat d'una petita roca: *Amb aquest invent, podrà conèixer el seu futur només pronunciant el número dels anys en què vol que es mostri el seu demà.*

Que emocionant!- vaig pensar.

Tot seguit vaig pronunciar amb veu clara i precisa - Vint-i-dos!

Seguidament, la pantalla electrònica em mostrà una noia amb faccions xineses de 32 anys al costat d'un home morè i alt. Ambdós es trobaven en un hospital i miraven ufanosos el que semblava un nadó: el seu nadó.

Després d'estar una estona dictant nombre rere nombre, vaig pensar que si deia les xifres en negatiu podria veure el meu passat. Per comprovar si funcionava la meva teoria, vaig dir enèrgicament:

- Menys cinc!

Tal i com era d'esperar, va sortir projectada la meva imatge de quan vaig celebrar la meva festa d'aniversari dels cinc anys.

De manera instantània, les ganes de descobrir els meus ascendents em va omplir les entranyes. Quan em disposava a pronunciar en veu alta la meva edat de manera negativa, una temor inquietant em va fer reflexionar: I si no m'agradava el meu passat? I si em decebia? I si després no tornava a ser la mateixa?

Les campanes de l'església es van interceptar entre els meus obscurs pensaments i em van fer adonar de dues coses: que era l'hora d'anar a dinar, i que realment no necessitava saber perquè vaig acabar en un orfenat. Ara em trobava a gust amb els Calafell i havia aconseguit ésser la causa del seu somriure, un dels meus somnis. Per tant, per què necessitava saber coses de les que en podia prescindir?

Tot seguit, vaig dirigir-me cap al restaurant amb un somriure d'orella a orella pensant amb en com era de beneïta per haver volgut esbrinar fets irreparables del passat i en què l'important era el present.

- I aquest somriure? - em preguntaren la família.

- No res, només que estic contenta d'estar aquí. Què puc escollir de la carta, mama? - era la primera vegada que nomenava així a la Rosa i, la veritat, és que ella també se n'adonà. Com a contesta, em respongué tota cofoia:

- El que més desitgis!

Laia Casas